

1083**USTAWA**

z dnia 27 lipca 2001 r.

o diagnostyce laboratoryjnej.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady i warunki wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej oraz zasady organizacji i działania samorządu diagnostów laboratoryjnych.

Art. 2. 1. Czynności diagnostyki laboratoryjnej obejmują:

- 1) badania laboratoryjne, mające na celu określenie właściwości fizycznych, chemicznych i biologicznych oraz składu płynów ustrojowych, wydzielin, wydaliny i tkanek pobranych dla celów profilaktycznych, diagnostycznych i leczniczych lub sanitarno-epidemiologicznych,

- 2) mikrobiologiczne badania laboratoryjne płynów ustrojowych, wydzielin, wydaliny i tkanek pobranych dla celów profilaktycznych, diagnostycznych i leczniczych lub sanitarno-epidemiologicznych,
- 3) działania zmierzające do ustalenia zgodności tkanekowej.

2. Za wykonywanie czynności diagnostyki laboratoryjnej uważa się także działalność naukową, dydaktyczną i polegającą na kierowaniu laboratorium, prowadzoną w dziedzinie diagnostyki laboratoryjnej przez osobę wpisaną na listę diagnostów laboratoryjnych.

Art. 3. 1. Diagnosta laboratoryjny jest uprawniony do wykonywania zabiegów i czynności polegających na pobraniu od pacjenta materiału do badań laboratoryjnych.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, Naczelnej Rady Lekarskiej i Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zabiegów i czynności, o których mowa w ust. 1.

Art. 4. Tytuł zawodowy „diagnosta laboratoryjny” podlega ochronie prawnej.

Art. 5. 1. Diagnosty laboratoryjni zorganizowani są na zasadach samorządu zawodowego, zwanego dalej „samorządem”.

2. Samorząd jest niezależny w wykonywaniu swoich zadań i podlega wyłącznie przepisom ustawy.

3. Jednostką organizacyjną samorządu, posiadającą osobowość prawną, jest Krajowa Izba Diagnostów Laboratoryjnych, z siedzibą w Warszawie.

4. Nadzór nad działalnością samorządu sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia w zakresie i formach określonych niniejszą ustawą.

Rozdział 2

Uprawnienia do wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej

Art. 6. 1. Prawo samodzielного wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej powstaje z chwilą dokonania wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych i złożenia ślubowania.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz czynności diagnostyki laboratoryjnej, które mogą być wykonywane bez nadzoru diagnosty laboratoryjnego przez analityków medycznych nieposiadających ukończonych studiów wyższych i tytułu magistra.

Art. 7. 1. Na listę diagnostów laboratoryjnych wpisuje się osobę fizyczną, która:

- 1) ukończyła studia wyższe i uzyskała tytuł magistra na kierunkach analityki medycznej, biologii, bio-

technologii, chemii, farmacji, mikrobiologii lub tytuł lekarza,

- 2) jest obywatelem polskim,
- 3) korzysta z pełni praw publicznych,
- 4) posiada pełną zdolność do czynności prawnych,
- 5) wykazuje nienaganną postawę etyczną,
- 6) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu diagnosty laboratoryjnego,
- 7) złożyła egzamin na diagnostę laboratoryjnego.

2. Od wymogu, o którym mowa w ust. 1 pkt 7, są zwolnione osoby będące lekarzami, posiadające I lub II stopień specjalizacji wchodzącej w zakres diagnostyki laboratoryjnej.

3. Na listę diagnostów laboratoryjnych wpisuje się diagnostę laboratoryjnego będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jeżeli spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1 i 3—6.

4. Warunkiem wpisania na listę diagnostów laboratoryjnych osób, o których mowa w ust. 3, jest władanie przez nich językiem polskim w mowie i piśmie, w zakresie koniecznym do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego.

5. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” wykaz dyplomów potwierdzających posiadanie kwalifikacji do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 8. 1. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych prowadzi listę diagnostów laboratoryjnych oraz na wniosek zainteresowanego podejmuje w drodze uchwały decyzję o wpisie.

2. Wpis na listę diagnostów laboratoryjnych obejmuje:

- 1) numer i datę wpisu,
- 2) nazwisko, imię lub imiona, datę urodzenia, numer PESEL,
- 3) adres zamieszkania.

3. Diagnosta laboratoryjny jest obowiązany zawiadomić Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych o wszelkich zmianach danych, o których mowa w ust. 2, w terminie 30 dni od dnia zaistnienia tych zmian.

Art. 9. 1. Uchwała Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych w sprawie wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych powinna być podjęta w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia wniosku i ma charakter decyzji ostatecznej.

2. Od ostatecznej uchwały Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych odmawiającej wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych, w terminie 3 miesięcy od doręczenia uchwały, wnioskodawcy służy skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

3. W przypadku niepodjęcia przez Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych uchwały w sprawie wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych, wnioskodawcy służy w terminie 3 miesięcy od upływu terminu, o którym mowa w ust. 1, skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Art. 10. 1. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych zawiadamia, w terminie 30 dni od podjęcia uchwały, ministra właściwego do spraw zdrowia o wpisie na listę diagnostów laboratoryjnych, jak i o odmowie wpisu.

2. Wpis na listę diagnostów laboratoryjnych uważa się za dokonany, jeżeli minister właściwy do spraw zdrowia nie sprzeciwi się wpisowi w terminie 30 dni od daty otrzymania uchwały wraz z dokumentami stanowiącymi podstawę wpisu. Sprzeciw wymaga uzasadnienia.

3. Sprzeciw ministra właściwego do spraw zdrowia może być zaskarżony, przez wnioskodawcę lub Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych, do Naczelnego Sądu Administracyjnego w terminie 30 dni od dnia doręczenia sprzeciwu.

Art. 11. 1. Rota ślubowania składanego przez diagnostę laboratoryjnego ma następujące brzmienie:

„Ślubuję uroczyście, że jako diagnosta laboratoryjny będę wykonywał czynności diagnostyki laboratoryjnej z całą sumiennością i rzetelnością, zgodnie z najlepszą wiedzą, zgodnie z prawem i prawami pacjenta «Salus aegroti suprema lex» i zasadami etyki zawodowej. Poznane w związku z wykonywaniem czynności diagnostyki laboratoryjnej fakty i informacje zachowam w tajemnicy w zakresie określonym przepisami prawa.”

2. Ślubowanie może być złożone z dodaniem zdania „Tak mi dopomóż Bóg”.

3. Ślubowanie odbiera Prezes Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych. Ślubowanie może być również złożone w formie pisemnej.

Art. 12. 1. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych skreśla diagnostę laboratoryjnego z listy diagnostów laboratoryjnych w przypadku:

- 1) wniosku diagnosty laboratoryjnego,
- 2) utraty obywatelstwa polskiego,
- 3) ograniczenia zdolności do czynności prawnych,
- 4) utraty z mocy wyroku sądowego praw publicznych,
- 5) orzeczenia dyscyplinarnego lub wyroku sądowego o pozbawieniu prawa do wykonywania czynności z zakresu diagnostyki laboratoryjnej,
- 6) nieuiszczenia składek członkowskich za okres dłuższy niż 12 miesięcy,
- 7) śmierci diagnosty laboratoryjnego.

2. W przypadku uchylecia orzeczenia powodującego utratę prawa do wykonywania czynności z zakresu diagnostyki laboratoryjnej następuje przywrócenie wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych.

Art. 13. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych jest uprawniona do kontroli i oceny wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej przez diagnostę laboratoryjnego. Kontrolę przeprowadzają i oceny dokonują wizytatorzy powołani przez Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych spośród diagnostów laboratoryjnych.

Art. 14. Diagnosta laboratoryjny, który nieprzerwanie nie wykonywał czynności diagnostyki laboratoryjnej przez okres dłuższy niż 5 lat, a zamierza podjąć ich wykonywanie, ma obowiązek zawiadomienia o tym Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych i odbycia przeszkolenia. Tryb i zakres przeszkolenia ustala Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych.

Art. 15. 1. Jeżeli Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych stwierdzi, że istnieje uzasadnione podejrzenie niezdolności diagnosty laboratoryjnego do wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej lub ograniczenia w wykonywaniu ściśle określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej ze względu na stan zdrowia, powołuje komisję złożoną z lekarzy specjalistów z odpowiednich dziedzin medycyny. Komisja ta wydaje orzeczenie w przedmiocie niezdolności diagnosty laboratoryjnego do wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej albo ogranicza w wykonywaniu ściśle określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej.

2. Diagnosta laboratoryjny ma obowiązek stawienia się przed komisją, o której mowa w ust. 1, i poddać się niezbędnym badaniom.

3. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych, na podstawie orzeczenia komisji, może podjąć uchwałę o zawieszeniu prawa wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej na okres trwania niezdolności albo o ograniczeniu wykonywania określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej na okres trwania niezdolności. Zainteresowany diagnosta laboratoryjny jest uprawniony do uczestnictwa w posiedzeniu Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych w czasie rozpatrywania jego sprawy.

4. Jeżeli diagnosta laboratoryjny odmawia poddania się badaniu przez komisję lub gdy Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych na podstawie wyników postępowania wyjaśniającego uzna, że dalsze wykonywanie czynności diagnostyki laboratoryjnej lub ściśle określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej przez diagnostę laboratoryjnego grozi niebezpieczeństwem dla pacjentów, Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych podejmuje uchwałę o zawieszeniu diagnosty laboratoryjnego w prawie wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej albo o ograniczeniu wykonywania ściśle określonych czynności diagnostyki laboratoryjnej do czasu zakończenia postępowania.

5. Diagnosta laboratoryjny, w stosunku do którego podjęto uchwałę, o której mowa w ust. 3 i 4, może wystąpić do Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych o uchylenie uchwały, jeżeli ustaną przyczyny zawieszenia lub ograniczenia, nie wcześniej jednak niż po upływie 6 miesięcy od podjęcia uchwały Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych.

6. W razie podjęcia przez Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych uchwały, o której mowa w ust. 3, diagnoście laboratoryjnemu, którego dotyczy uchwała, służy skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

7. Postępowanie w sprawach, o których mowa w ust. 1—5, jest poufne.

8. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb powoływania i organizację komisji, o której mowa w ust. 1, oraz tryb orzekania o niezdolności do wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej ze względu na stan zdrowia.

Rozdział 3

Wykonywanie czynności diagnostyki laboratoryjnej

Art. 16. Czynności diagnostyki laboratoryjnej, przeprowadzane przez diagnostę laboratoryjnego, wykonywane są w laboratorium diagnostycznym, zwanym dalej „laboratorium”.

Art. 17. 1. Laboratorium jest zakładem opieki zdrowotnej w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408, z 1992 r. Nr 63, poz. 315, z 1994 r. Nr 121, poz. 591, z 1995 r. Nr 138, poz. 682, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, z 1997 r. Nr 104, poz. 661, Nr 121, poz. 769 i Nr 158, poz. 1041, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, Nr 117, poz. 756 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 28, poz. 255 i 256 i Nr 84, poz. 935, z 2000 r. Nr 3, poz. 28, Nr 12, poz. 136, Nr 43, poz. 489, Nr 84, poz. 948, Nr 114, poz. 1193 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 5, poz. 45 i Nr 88, poz. 961), z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Laboratorium może być także jednostką organizacyjną zakładu opieki zdrowotnej.

3. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, określa, w drodze rozporządzenia, wymagania, jakim powinno odpowiadać laboratorium, ze szczególnym uwzględnieniem wymagań fachowych personelu i kierownika laboratorium, warunków sanitarnych pomieszczeń i urządzeń oraz zasad atestowania aparatury i sprzętu medycznego.

4. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, może określić, w drodze rozporządzenia, standardy postępowania diagnostycznego w laboratoriach, w celu zapewnienia właściwego poziomu i jakości czynności diagnostyki laboratoryjnej.

Art. 18. Uprawnienia do kierowania laboratorium mają tylko osoby posiadające prawo wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej.

Art. 19. 1. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych prowadzi Ewidencję Laboratoriów Diagnostycznych, zwaną dalej „Ewidencją”.

2. Wpis do Ewidencji dokonywany jest na wniosek podmiotu, który utworzył zakład opieki zdrowotnej.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) pełną i skróconą nazwę zakładu opieki zdrowotnej prowadzonego w formie laboratorium lub którego jednostką organizacyjną jest laboratorium,
- 2) nazwę (firmę), formę organizacyjno-prawną, siedzibę, adres podmiotu, który utworzył lub prowadzi zakład opieki zdrowotnej, o którym mowa w pkt 1.

4. Wpis w Ewidencji zawiera dane, o których mowa w ust. 3.

Art. 20. Podmiot, który utworzył lub zlikwidował laboratorium w trybie przepisów ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, w terminie 14 dni od daty odpowiedniego wpisu do rejestru zakładów opieki zdrowotnej, składa wnioski o wpis lub wykreślenie z Ewidencji.

Rozdział 4

Obowiązki i prawa diagnosty laboratoryjnego

Art. 21. Diagnosta laboratoryjny jest obowiązany do postępowania zgodnego ze wskazaniami wiedzy zawodowej, z zasadami etyki zawodowej oraz z należytą starannością.

Art. 22. Diagnosta laboratoryjny może przeprowadzić zabiegi i czynności diagnostyki laboratoryjnej po wyrażeniu zgody przez pacjenta, z zastrzeżeniem art. 23, 24 i 25.

Art. 23. 1. Jeżeli pacjent jest niepełnoletni lub niezdolny do świadomego wyrażenia zgody, wymagana jest zgoda jego przedstawiciela ustawowego, a gdy pacjent nie ma przedstawiciela ustawowego lub porozumienie się z nim jest niemożliwe — zgoda sądu opiekuńczego.

2. W przypadku osoby, o której mowa w ust. 1, zgodę na przeprowadzenie zabiegów i czynności może wyrazić także opiekun faktyczny.

3. W przypadku osoby ubezwłasnowolnionej zgodę wyraża przedstawiciel ustawowy tej osoby. Jeżeli osoba taka jest w stanie z rozeznaniem wypowiedzieć opinię w sprawie badania, konieczne jest ponadto uzyskanie zgody tej osoby.

4. Jeżeli pacjent ukończył 16 lat, wymagana jest także jego zgoda.

5. Jeżeli jednak niepełnoletni, który ukończył 16 lat, osoba ubezwłasnowolniona albo pacjent chory psychicznie lub upośledzony umysłowo, lecz dysponujący dostatecznym rozeznaniem, sprzeciwia się zabiegowi i czynnościom diagnostyki laboratoryjnej, poza zgodą jego przedstawiciela ustawowego lub opiekuna faktycznego albo w przypadku niewyrażenia przez nich zgody wymagana jest zgoda sądu opiekuńczego.

6. Sądem opiekuńczym właściwym miejscowo dla udzielenia zgody na wykonywanie zabiegów i czynności diagnostyki laboratoryjnej jest sąd, w którego okręgu zabiegi te i czynności mają być wykonane.

Art. 24. Zgoda osób, o których mowa w art. 22 i 23, może być wyrażona ustnie albo nawet przez takie ich zachowanie, które w sposób niebudzący wątpliwości wskazuje na wolę poddania się proponowanym przez diagnostę laboratoryjnego zabiegom i czynnościom.

Art. 25. Zgoda osób, o których mowa w art. 22 i 23, nie jest wymagana w przypadku wykonywania przez diagnostę laboratoryjnego czynności i zabiegów przeprowadzanych na zlecenie lekarskie.

Art. 26. 1. Wykonywanie zabiegów i czynności diagnostyki laboratoryjnej bez zgody pacjenta jest dopuszczalne, jeżeli konieczne jest niezwłoczne przeprowadzenie badań diagnostycznych, a ze względu na stan zdrowia lub wiek pacjent ten nie może wyrazić zgody, a nie ma możliwości porozumienia się z jego przedstawicielem ustawowym lub opiekunem faktycznym.

2. Decyzję o podjęciu zabiegów i czynności diagnostyki laboratoryjnej w okolicznościach, o których mowa w ust. 1, diagnosta laboratoryjny podejmuje na piśmie zlecenie lekarza leczącego pacjenta, odnotowane w dokumentacji medycznej pacjenta.

Art. 27. Diagnosta laboratoryjny bierze udział w postępowaniu diagnostycznym, profilaktycznym i monitorowaniu terapii. O ostatecznym zestawie zleconych badań decyduje prowadzący terapię lekarz.

Art. 28. 1. Diagnosta laboratoryjny ma prawo odmówić wykonania zlecenia lekarskiego, jeżeli wykonanie tego zlecenia może zagrozić życiu lub zdrowiu pacjenta, chyba że po zwróceniu lekarzowi uwagi na wspomniane niebezpieczeństwo ten ostatni ponowi zlecenie na piśmie.

2. Odmowę wykonania zlecenia diagnosta laboratoryjny uzasadnia na piśmie oraz powiadamia o tym fakcie niezwłocznie swojego bezpośredniego przełożonego.

Art. 29. 1. Diagnosta laboratoryjny jest obowiązany do zachowania tajemnicy zawodowej.

2. Od zachowania tajemnicy zawodowej diagnosta laboratoryjny jest zwolniony:

- 1) w stosunku do osoby, pod której opieką medyczną znajduje się pacjent,
- 2) w stosunku do samego pacjenta, a gdy jest on niepełnoletni lub ubezwłasnowolniony — w stosunku do jego przedstawiciela ustawowego lub opiekuna faktycznego,
- 3) gdy badanie diagnostyczne zostało przeprowadzone na żądanie uprawnionych na podstawie odrębnych ustaw organów lub instytucji; wówczas diagnosta laboratoryjny jest obowiązany poinformować o wynikach badań wyłącznie te organy lub instytucje,
- 4) gdy jest to niezbędne do praktycznej nauki zawodów medycznych,
- 5) gdy jest to niezbędne dla celów naukowych,
- 6) w przypadkach gdy przewidują to przepisy szczególne.

3. Ujawnianie tajemnicy poza przypadkami, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, może nastąpić wyłącznie w niezbędnym zakresie.

Art. 30. 1. Diagnosta laboratoryjny ma prawo i obowiązek pogłębiania i aktualizowania wiedzy i umiejętności zawodowych, w tym w szczególności ma prawo do uzyskiwania specjalizacji zawodowej.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz, tryb i zasady uzyskiwania specjalizacji przez diagnostów laboratoryjnych.

Rozdział 5

Egzamin na diagnostę laboratoryjnego

Art. 31. Celem egzaminu na diagnostę laboratoryjnego, zwanego dalej „egzaminem”, jest sprawdzenie, czy kandydat na diagnostę laboratoryjnego jest należyście przygotowany do samodzielnego wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej, a przede wszystkim, czy poza znajomością wiedzy teoretycznej posiada umiejętność praktycznego jej stosowania.

Art. 32. 1. Do egzaminu jest dopuszczona osoba, która spełnia wymogi, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1—4 i 6, oraz złożyła wniosek o dopuszczenie do egzaminu.

2. Wniosek o dopuszczenie do egzaminu zawiera:

- 1) nazwisko, imię lub imiona, datę urodzenia,
- 2) adres zamieszkania,
- 3) życiorys,
- 4) odpis dyplomu ukończenia wyższych studiów.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, można dołączyć dokumenty potwierdzające posiadane dodatkowe kwalifikacje.

Art. 33. 1. Egzamin organizuje, przeprowadza oraz komisję egzaminacyjną powołuje Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych.

2. W komisji egzaminacyjnej przeprowadzającej egzamin uczestniczy przedstawiciel ministra właściwego do spraw zdrowia.

Rozdział 6

Samorząd diagnostów laboratoryjnych

Art. 34. 1. Krajową Izbę Diagnostów Laboratoryjnych tworzą zamieszkali na terenie kraju diagnosty laboratoryjni.

2. Przynależność diagnostów laboratoryjnych do samorządu jest obowiązkowa.

Art. 35. Do zadań samorządu należy w szczególności:

- 1) sprawowanie nadzoru nad należytym wykonywaniem czynności diagnostyki laboratoryjnej,

- 2) reprezentowanie diagnostów laboratoryjnych oraz ochrona ich interesów zawodowych,
- 3) działanie na rzecz stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez diagnostów laboratoryjnych,
- 4) udział w ustalaniu standardów i zasad oceny pracy w diagnostyce laboratoryjnej,
- 5) integrowanie środowiska diagnostów laboratoryjnych,
- 6) prowadzenie badań w zakresie ochrony zdrowia.

Art. 36. 1. Organami samorządu są:

- 1) Krajowy Zjazd Diagnostów Laboratoryjnych,
- 2) Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych,
- 3) Komisja Rewizyjna,
- 4) Wyższy Sąd Dyscyplinarny,
- 5) Sąd Dyscyplinarny.

2. Członkami organów samorządu mogą być tylko diagnosty laboratoryjni.

Art. 37. 1. Kadencja organów samorządu trwa 4 lata, jednak organy są obowiązane działać do czasu ukonstytuowania się nowo wybranych organów.

2. Tę samą funkcję w organach samorządu można pełnić nie dłużej niż przez 2 następujące po sobie kadencje.

Art. 38. 1. Wybory do organów samorządu odbywają się w głosowaniu tajnym.

2. Czynne i bierne prawo wyborcze przysługuje wszystkim członkom samorządu, z wyjątkiem osób ukaranych karą, o której mowa w art. 58 ust. 1 pkt 3.

Art. 39. Uchwały organów samorządu są podejmowane większością głosów, w obecności co najmniej połowy członków danego organu.

Art. 40. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych przedstawia corocznie informację o funkcjonowaniu samorządu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 41. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia może zaskarżyć do Sądu Najwyższego sprzeczną z prawem uchwałę organu samorządu w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia tej uchwały. Sąd Najwyższy utrzymuje zaskarżoną uchwałę w mocy lub ją uchyła.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia może zwrócić się do Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych lub Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych o podjęcie uchwały w sprawie należącej do właściwości samorządu. Uchwała Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych powinna być podjęta w terminie 3 miesięcy, a uchwała Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych na najbliższym Zjeździe.

Art. 42. Najwyższym organem samorządu jest Krajowy Zjazd Diagnostów Laboratoryjnych, zwany dalej „Krajowym Zjazdem”.

Art. 43. 1. W Krajowym Zjeździe biorą udział delegaci wybrani przez zgromadzenia wojewódzkie diagnostów laboratoryjnych, zwane dalej „zgromadzeniami wojewódzkimi”, oraz z głosem doradczym, nie będący delegatami, członkowie ustępujących organów samorządu.

2. W zgromadzeniu wojewódzkim uczestniczą diagnosty laboratoryjni zamieszkali na terenie danego województwa.

3. Jeżeli liczba diagnostów laboratoryjnych w danym województwie przekracza 300 osób, wyboru delegatów na Krajowy Zjazd dokonują zebrania rejonowe zgromadzenia wojewódzkiego.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych dokonuje podziału na rejony w danym województwie.

5. Zasady przeprowadzania wyborów delegatów na Krajowy Zjazd oraz liczbę tych delegatów z poszczególnych województw określa Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych.

6. Krajowy Zjazd zwołuje Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych.

Art. 44. Do Krajowego Zjazdu należy:

- 1) wybór Prezesa Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, zwanego dalej „Prezesem Krajowej Rady”,
- 2) wybór Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, Komisji Rewizyjnej, Sądu Dyscyplinarnego, Wyższego Sądu Dyscyplinarnego oraz Rzecznika Dyscyplinarnego i jego zastępców,
- 3) uchwalanie wytycznych działania samorządu i jego organów,
- 4) określenie zasad przeprowadzania wyborów do organów samorządu, liczby członków tych organów oraz trybu ich odwoływania, a także zasad podejmowania uchwał przez organy samorządu,
- 5) rozpatrywanie i zatwierdzanie sprawozdań Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, Komisji Rewizyjnej, Sądu Dyscyplinarnego, Wyższego Sądu Dyscyplinarnego i Rzecznika Dyscyplinarnego,
- 6) kodyfikowanie zasad etyki diagnostów laboratoryjnych,
- 7) ustalanie podstawowych zasad gospodarki finansowej samorządu.

Art. 45. 1. Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Diagnostów Laboratoryjnych zwołuje Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych:

- 1) z własnej inicjatywy,
- 2) na wniosek prezydium Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych,
- 3) na wniosek Komisji Rewizyjnej,
- 4) na wniosek co najmniej 500 diagnostów laboratoryjnych.

2. Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Diagnostów Laboratoryjnych powinien być zwołany w terminie 3 miesięcy od dnia wpływu wniosku o jego zwołanie i obraduje nad sprawami, dla których został zwołany.

Art. 46. 1. Krajową Radę Diagnostów Laboratoryjnych, zwaną dalej „Krajową Radą”, stanowią Prezes Krajowej Rady i członkowie wybrani przez Krajowy Zjazd.

2. Prezydium Krajowej Rady stanowią Prezes Krajowej Rady i wybrani przez Krajową Radę wiceprezesi, sekretarz, skarbnik i członkowie.

3. Prezydium Krajowej Rady jest organem wykonawczym Krajowej Rady i zdaje jej sprawę ze swojej działalności.

Art. 47. Do zakresu działania Krajowej Rady należy:

- 1) reprezentowanie samorządu wobec organów państwowych i samorządowych, sądów, kas chorych, instytucji i organizacji,
- 2) wykonywanie uchwał Krajowego Zjazdu,
- 3) udzielanie opinii o projektach aktów prawnych oraz przedstawianie wniosków dotyczących unormowań prawnych z zakresu ochrony zdrowia,
- 4) opiniowanie programu studiów wyższych i studiów podyplomowych z zakresu diagnostyki laboratoryjnej,
- 5) uchwalanie budżetu Krajowej Rady i zatwierdzanie sprawozdań z jego wykonania oraz rozpatrywanie wniosków Komisji Rewizyjnej,
- 6) wybór Prezesa Krajowej Rady oraz Rzecznika Dyscyplinarnego, jeżeli ich mandat wygaś w okresie pomiędzy Krajowymi Zjazdami,
- 7) wybór przewodniczącego Zespołu Wizytatorów, jego zastępcy i członków,
- 8) koordynowanie doskonalenia zawodowego diagnostów laboratoryjnych,
- 9) uchwalanie regulaminów:
 - a) działalności samorządu i jego organów,
 - b) zakresu i zasad działania wizytatorów,
 - c) składania egzaminu na diagnostę laboratoryjnego,
 - d) prowadzenia listy diagnostów laboratoryjnych,
 - e) prowadzenia Ewidencji,
- 10) ustalanie zasad gospodarki finansowej samorządu,
- 11) określanie wysokości składki członkowskiej i zasad jej podziału oraz wysokości opłat związanych z decyzją w sprawie wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych oraz opłat manipulacyjnych,
- 12) wykonywanie innych zadań określonych w ustawie oraz przepisach odrębnych.

Art. 48. Do zakresu działania Komisji Rewizyjnej należy kontrola działalności finansowej i gospodarczej Krajowej Rady.

Art. 49. 1. Sąd Dyscyplinarny rozpatruje sprawy dyscyplinarne diagnostów laboratoryjnych, wniesione

przez Rzecznika Dyscyplinarnego, oraz sprawuje sądownictwo polubowne.

2. Od orzeczeń Sądu Dyscyplinarnego służy odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Art. 50. Wyższy Sąd Dyscyplinarny:

- 1) uchwała regulaminy wewnętrzne Sądu Dyscyplinarnego i Wyższego Sądu Dyscyplinarnego,
- 2) rozpatruje odwołania od orzeczeń Sądu Dyscyplinarnego.

Art. 51. Rzecznik Dyscyplinarny przygotowuje postępowanie dyscyplinarne i wykonuje czynności oskarżyciela przed Sądem Dyscyplinarnym i Wyższym Sądem Dyscyplinarnym.

Art. 52. 1. Pracodawca nie może, bez zgody Krajowej Rady, wypowiedzieć lub rozwiązać umowy o pracę ani wypowiedzieć warunków pracy i płacy diagnoście laboratoryjnemu pełniącemu funkcję z wyboru w organach samorządu, w czasie jej pełnienia oraz w okresie jednego roku po ustaniu kadencji.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadkach określonych w art. 40, 41¹ oraz art. 43 pkt 2 Kodeksu pracy.

Art. 53. Samorząd może prowadzić działalność gospodarczą.

Art. 54. Działalność samorządu jest finansowana:

- 1) ze składek członkowskich i opłat związanych z postępowaniem w sprawie wpisu na listę diagnostów laboratoryjnych,
- 2) z dochodów z innych źródeł, a w szczególności z dotacji, subwencji, darowizn i spadków,
- 3) z działalności gospodarczej.

Art. 55. Nieopłacone w terminie składki członkowskie i koszty postępowania w przedmiocie odpowiedzialności dyscyplinarnej podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 7

Odpowiedzialność dyscyplinarna

Art. 56. 1. Diagnosty laboratoryjni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywanie czynności diagnostyki laboratoryjnej oraz za czyny sprzeczne z zasadami etyki zawodowej lub przepisami dotyczącymi wykonywania czynności diagnostyki laboratoryjnej.

2. Od odpowiedzialności dyscyplinarnej wyłączone są czyny naruszające przepisy o odpowiedzialności porządkowej pracowników, określone w Kodeksie pracy.

Art. 57. 1. Postępowanie dyscyplinarne o ten sam czyn toczy się niezależnie od postępowania karnego lub postępowania dyscyplinarnego wszczętego w jednostce organizacyjnej, w której przepisy szczególne przewidują takie postępowanie. Postępowanie dyscy-

plinarne może być jednak zawieszono do czasu ukończenia postępowania karnego.

2. Postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się, a wszczęte umarza, jeżeli zaszła okoliczność, która według Kodeksu postępowania karnego wyłącza ściganie.

Art. 58. 1. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie,
- 2) nagana,
- 3) zawieszenie prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego na okres od 12 miesięcy do 5 lat,
- 4) pozbawienie prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego.

2. W przypadku prawomocnego ukarania karą, o której mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, stosunek pracy diagnosty laboratoryjnego wygasa z mocy prawa. Wygaśnięcie to pociąga za sobą skutki, jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

3. Kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego oznacza skreślenie z listy diagnostów laboratoryjnych.

4. Od orzeczenia dyscyplinarnego, wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny, orzekającego karę, o której mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, ukaranemu przysługuje prawo wniesienia kasacji do Sądu Najwyższego, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Art. 59. 1. Diagnosta laboratoryjny, wobec którego Sąd Dyscyplinarny orzekł w pierwszej instancji karę, o której mowa w art. 58 ust. 1 pkt 3 i 4, może być tymczasowo zawieszony w czynnościach zawodowych. Postanowienie o tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych wydaje Sąd Dyscyplinarny z urzędu lub na wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego.

2. Postanowienie Sądu Dyscyplinarnego o tymczasowym zawieszeniu w czynnościach zawodowych jest natychmiast wykonalne. Jeżeli okres tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych trwa dłużej niż 3 miesiące, Wyższy Sąd Dyscyplinarny bada z urzędu zasadność zawieszenia i wydaje postanowienie w sprawie.

3. Za okres tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych diagnosta laboratoryjny zachowuje prawo do dotychczasowego wynagrodzenia oraz do innych świadczeń ze stosunku pracy. Pracodawca może w tym czasie powierzyć diagnoście laboratoryjnemu wykonywanie innej pracy.

Art. 60. 1. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych powołane są następujące sądy:

- 1) Sąd Dyscyplinarny orzekający w sprawach, o których mowa w art. 49 ust. 1 i art. 59 ust. 1,
- 2) Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekający w sprawach, o których mowa w art. 50 pkt 2 i art. 59 ust. 2,

3) Sąd Najwyższy orzekający w sprawach, o których mowa w art. 58 ust. 4.

2. Członkowie Sądu Dyscyplinarnego i Wyższego Sądu Dyscyplinarnego orzekają na podstawie swojego przekonania opartego na swobodnej ocenie całości dowodów z uwzględnieniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego.

Art. 61. Oskarżycielem w postępowaniu dyscyplinarnym przed Sądem Dyscyplinarnym i Wyższym Sądem Dyscyplinarnym jest Rzecznik Dyscyplinarny. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się na wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego.

Art. 62. 1. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego:

- 1) jeżeli od chwili popełnienia przewinienia upłynęły 3 lata,
- 2) po upływie 6 miesięcy od powzięcia wiadomości przez Rzecznika Dyscyplinarnego o popełnieniu przewinienia.

2. Jeżeli jednak czyn zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie dyscyplinarne nie następuje wcześniej niż przedawnienie przewidziane w przepisach karnych.

3. Przedawnienie dyscyplinarne przerywa każda czynność Rzecznika Dyscyplinarnego w sprawie.

Art. 63. Obwiniony diagnosta laboratoryjny może ustanowić obrońcę spośród osób posiadających pełną zdolność do czynności prawnych.

Art. 64. W razie śmierci obwinionego diagnosty laboratoryjnego przed ukończeniem postępowania dyscyplinarnego toczy się ono nadal, jeżeli tego zażąda małżonek obwinionego, jego krewny w linii prostej, brat lub siostra w terminie 2 miesięcy od dnia zgonu obwinionego.

Art. 65. 1. W przypadku uniewinnienia lub umorzenia postępowania w wyniku kasacji lub wznowienia postępowania, diagnoście laboratoryjnemu przysługuje roszczenie w stosunku do Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych za szkodę pozostającą w związku przyczynowym z prowadzonym postępowaniem lub wydanym orzeczeniem.

2. Roszczenie o odszkodowanie wygasa w razie niezgłoszenia wniosku w terminie 12 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia, o którym mowa w ust. 1.

3. W sprawach roszczeń o odszkodowanie orzeka sąd powszechny.

Art. 66. Na wniosek diagnosty laboratoryjnego orzeczenie o uniewinnieniu lub umorzeniu postępowania w jego sprawie, z zakresu odpowiedzialności dyscyplinarnej, podlega opublikowaniu w organie prasowym samorządu.

Art. 67. 1. Krajowa Rada prowadzi Rejestr Ukaranych Diagnostów Laboratoryjnych, zwany dalej „Rejestrem Ukaranych”.

2. Usunięcie wzmianki o orzeczeniu dyscyplinarnym z Rejestru Ukaranych następuje z urzędu po upływie:

- 1) 3 lat od uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego orzekającego karę upomnienia lub nagany,
- 2) 5 lat od upływu okresu zawieszenia prawa do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego.

3. Nie usuwa się wzmianki o karze pozbawienia prawa do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego.

Art. 68. 1. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację wniesioną od prawomocnego orzeczenia przez ministra właściwego do spraw zdrowia lub Prezesa Krajowej Rady z powodu rażącego naruszenia przepisów prawa lub oczywistej niesłuszności orzeczenia.

2. Kasacja na niekorzyść obwinionego może być wniesiona w ciągu 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego.

Art. 69. 1. Sąd Dyscyplinarny w sporach dotyczących wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego, za pisemną zgodą stron, może rozpatrywać jako sąd polubowny spory między diagnostami laboratoryjnymi oraz między diagnostami laboratoryjnymi i innymi pracownikami ochrony zdrowia lub innymi osobami i instytucjami ochrony zdrowia, jeżeli spory te dotyczą wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, Sąd Dyscyplinarny stosuje odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 70. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych, określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb postępowania dyscyplinarnego w stosunku do diagnostów laboratoryjnych ze szczególnym uwzględnieniem składu, trybu powoływania i właściwości sądów dyscyplinarnych, trybu postępowania wyjaśniającego, postępowania dyscyplinarnego w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego, a także zasad wykonania orzeczeń oraz obciążenia kosztami postępowania.

Rozdział 8

Odpowiedzialność karna

Art. 71. 1. Kto bez uprawnień wykonuje czynności diagnostyki laboratoryjnej, podlega karze grzywny.

2. Jeżeli sprawca czynu, o którym mowa w ust. 1, działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej albo wprowadza w błąd co do posiadania takiego uprawnienia,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

3. Postępowanie w sprawach, o których mowa w ust. 1, toczy się według przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 9

Zmiana w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 72. W ustawie z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408, z 1992 r. Nr 63, poz. 315, z 1994 r. Nr 121, poz. 591, z 1995 r. Nr 138, poz. 682, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, z 1997 r. Nr 104, poz. 661, Nr 121, poz. 769 i Nr 158, poz. 1041, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, Nr 117, poz. 756 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 28, poz. 255 i 256 i Nr 84, poz. 935, z 2000 r. Nr 3, poz. 28, Nr 12, poz. 136, Nr 43, poz. 489, Nr 84, poz. 948, Nr 114, poz. 1193 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 5, poz. 45 i Nr 88, poz. 961) w art. 2 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) laboratorium diagnostyczne,”.

Art. 73. 1. Osoby, które w dniu wejścia w życie ustawy spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) ukończyły studia wyższe,
- 2) spełniają wymogi, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2—6,
- 3) udzielają lub udzielały świadczeń zdrowotnych związanych z badaniem diagnostycznym, w tym z analityką medyczną, w rozumieniu ustawy o zakładach opieki zdrowotnej,
- 4) wykonują lub wykonywały świadczenia zdrowotne, o których mowa w pkt 3, w wyodrębnionych organizacyjnie jednostkach utworzonych i utrzymywanych w celu udzielania świadczeń zdrowotnych i promocji zdrowia

— stają się diagnostami laboratoryjnymi w rozumieniu tej ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Jeżeli osoba ubiegająca się o wpis na listę diagnostów laboratoryjnych w trybie, o którym mowa w ust. 1, w dniu wejścia w życie ustawy, nie wykonywała świadczeń zdrowotnych, o których mowa w ust. 1 pkt 3, od ponad 2 lat, licząc od dnia wejścia w życie ustawy, osoba ta musi udokumentować, że wykonywała te świadczenia nieprzerwanie przez okres 5 lat i nie nabyła uprawnień emerytalnych.

Art. 74. Osoby, które do dnia wejścia w życie ustawy spełniły warunki, o których mowa w art. 73, mogą ubiegać się, w ciągu 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy, o wpis na listę diagnostów laboratoryjnych.

Art. 75. Osoby, które w dniu wejścia w życie ustawy są obwinione o popełnienie wykroczenia zawodowego w rozumieniu dotychczasowych przepisów, a postępowanie w zakresie odpowiedzialności zawodowej w tej sprawie nie zostało zakończone, nie mogą ubiegać się o wpis na listę diagnostów laboratoryjnych do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia w tej sprawie.

Art. 76. Czyny diagnostów laboratoryjnych popełnione przed wejściem w życie ustawy, które stanowią wykroczenie zawodowe, a postępowanie w zakresie

odpowiedzialności zawodowej w tej sprawie, do dnia wejścia w życie ustawy, nie zostało wszczęte, podlegają rozpoznaniu w trybie postępowania dyscyplinarnego, o którym mowa w ustawie.

Art. 77. Czynności diagnostyki laboratoryjnej mogą być wykonywane samodzielnie przez osoby niewpisane na listę diagnostów laboratoryjnych przez okres 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 78. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Ogólnopolskiego Komitetu Organizacyjnego Samorządu Diagnostów Laboratoryjnych, powoła Komitet Organizacyjny pierwszego Krajowego Zjazdu Diagnostów Laboratoryjnych, zwany dalej „Komitetem”.

2. Zadaniem Komitetu jest:

- 1) rozpoznawanie wniosków o wpis i dokonywanie wpisów na listę diagnostów laboratoryjnych,
- 2) zorganizowanie i zwołanie pierwszych zgromadzeń wojewódzkich oraz w przypadku, o którym mowa w art. 43 ust. 3, dokonanie podziału na rejony i zorganizowanie oraz zwołanie pierwszych zebrań rejonowych zgromadzenia wojewódzkiego,
- 3) opracowanie projektu regulaminu wyboru delegatów na pierwszy Krajowy Zjazd oraz opracowanie projektu regulaminu pierwszego Krajowego Zjazdu.

3. Zgromadzenia wojewódzkie i zebrania rejonowe zgromadzenia wojewódzkiego są zwoływane najwcześniej

w terminie 4 miesięcy, a najpóźniej w terminie 6 miesięcy od dnia rozpoczęcia wpisów na listę diagnostów laboratoryjnych.

4. W zgromadzeniach i zebraniach, o których mowa w ust. 3, uczestniczą diagnosty laboratoryjni wpisani na listę diagnostów laboratoryjnych najpóźniej na 7 dni przed rozpoczęciem zgromadzenia wojewódzkiego lub zebrania rejonowego zgromadzenia wojewódzkiego.

Art. 79. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia zwołuje pierwszy Krajowy Zjazd w terminie nieprzekraczającym 60 dni od dnia zamknięcia ostatniego zgromadzenia wojewódzkiego lub zebrania rejonowego zgromadzenia wojewódzkiego.

2. Z dniem ukonstytuowania się pierwszego Krajowego Zjazdu organy samorządu przejmują wszystkie swoje kompetencje, o których mowa w ustawie. Przepis art. 43 stosuje się odpowiednio.

Art. 80. Przepisów ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o odpowiedzialności zawodowej fachowych pracowników służby zdrowia (Dz. U. Nr 36, poz. 332, z 1989 r. Nr 30, poz. 158, z 1991 r. Nr 41, poz. 178 i 179) nie stosuje się do osób wpisanych na listę diagnostów laboratoryjnych.

Art. 81. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*